

10 Ιουνίου 2013

Το ξύλο της ελιάς ... τον έσωσε!

/ Γενικά

Ο Γιάννης Βοσκάκης στην είσοδο του εργαστηρίου του

Του Μανόλη Παντινάκη

Άφησε την Αθήνα και βρήκε την ποιότητα στο χωριό - «Εδώ έβγαλα το ρολόι από το χέρι μου...»

Τέσσερα χρόνια τώρα, ο 40χρονος Γιάννης Βοσκάκης στο Βυζάρι Αμαρίου δημιουργεί στο ευλογημένο ξύλο της ελιάς και κάθε φορά βρίσκεται μπροστά και σε νέες εκπλήξεις! Όταν πριν κάμποσα χρόνια αποφάσισε να γυρίσει ανάποδα τη ζωή του και να κάνει ένα άλλο ξεκίνημα στο χωριό του πατέρα του, έφυγε **«από την Αθήνα με μαύρο κλάμα!»**

Κι όταν βρέθηκε στο Βυζάρι, το χωριουδάκι που χάνεται με τους κατοίκους του, βρήκε έτοιμη δουλειά, αυτή που είχε ξεκινήσει ο γονιός του Νίκος ο μαραγκός το 1997, δημιουργώντας χρηστικά ξύλινα αντικείμενα και τα παρουσιάζει στο μισό χώρο του εργαστηρίου του...

Την τέχνη του μαραγκού τη γνώρισε δίπλα στον πατέρα του από τα 7 του χρόνια και ίσως το ξύλο να «ρίζωσε» στην καρδιά του από την πρώτη στιγμή!

Η καθημερινή τριβή, λοιπόν, του έδωσε και το επάγγελμα του μέλλοντός του και σήμερα στα 40 του χρόνια αφοσιώνεται στη δημιουργία χρηστικών και διακοσμητικών αντικειμένων του νοικοκυριού, αποκλειστικά από ξύλο ελιάς και αυτή η απασχόληση είναι μια ευτυχία για τον ίδιο.

Ξένοι τουρίστες βγαίνουν από το εργαστήριο, με χρηστικά είδη

«Ναι, αυτό είναι το επάγγελμά μου», λέει με περηφάνια.

«Κάνω κάτι δημιουργικό και όποια σκέψη κάνεις στο κεφάλι σου μπορεί στο ξύλο ελιάς να φέρεις ένα εντυπωσιακό αποτέλεσμα. Είναι κάτι το απίστευτο αυτό που γίνεται και περισσότερο τα συναισθήματα που έχεις...»

ΤΟ ΞΥΛΟ ΕΛΙΑΣ ΕΜΠΝΕΕΙ...

Στα μεγάλα κέρδη της φυγής από τα αστικά κέντρα και της εγκατάστασης στο χωριό, είναι ότι **«εδώ μόλις εγκαταστάθηκα έβγαλα το ρολόι από το χέρι μου! Δε με κυνηγά, πλέον, το καθημερινό άγχος της πόλης και τα όσα ακολουθούν τον καθένα που μπαίνει σε ένα αστικό μοντέλο ζωής. Απολαμβάνω την ποιότητα, αυτή που στερήθηκα όλα τα χρόνια μου στις πόλεις...»**

Και γιατί τον εμπνέει το ξύλο της ελιάς και όχι το ξύλο κάποιου άλλου δέντρου; Γιατί, απαντά, **«η ελιά ειδικά για μας τους Κρητικούς είναι το ευλογημένο δέντρο. Από την ελιά τρώμε, από την ελιά ζεσταινόμαστε, από την ελιά ταΐζουμε τα ζώα μας. Είναι πολύπλευρη η προσφορά της στη ζωή...»** Το κυριότερο, όμως για τον ίδιο είναι, ότι **«ανοίγοντας το ξύλο της δεν ξέρεις τι μπορεί να σου βγάλει...»**

Ορισμένα ξύλινα αντικείμενα του κρητικού σπιτιού

Ο 40χρονος γέννημα-θρέμμα της υδροκέφαλης πρωτεύουσας, παρότι βρήκε τη μεγάλη... σιωπή με την εγκατάσταση του στο χωριό από τη μείωση των κατοίκων,

ωστόσο έκανε την καρδιά του... πέτρα και σε σύντομο σχετικά διάστημα προσαρμόστηκε. Και για την επιλογή του αυτή δεν μετάνιωσε:

«Τα χωριά», διαπιστώνει «δεν έχουν ζωή και πρέπει να αλλάξουμε νοοτροπίες. Στο Βυζάρι έχω μεγάλο κέρδος την ψυχική ηρεμία, είμαι πολύ καλά, μπορώ να πάω όπου θέλω και δεν μου λείπει τίποτα. Δεν συγκρίνεται η ποιότητα της ζωής στην επαρχία από εκείνη της πόλης, κερδίζω περισσότερα.

Άλλα είδη για διακόσμηση

Ένα αυγό θα το πάρω από το κοτέτσι, μια ντομάτα θα την κόψω από το περιβόλι και το κουνέλι θα το βρω στο σπίτι που το εκτρέφω. Είναι πολύ καλά. Με την πάροδο των χρόνων θα δούμε εάν οι επιλογές μας να γυρίσουμε στο χωριό ήταν ορθές...»

Πηγές: madeincretagr - trelogiannis.blogspot.gr